

عنوان مقاله:

مقایسه عشق و محبت عرفانی بایزید و جنید بر اساس نظریه هرمنوتیک گادامر

محل انتشار:

دوفصلنامه مطالعات ادیان و عرفان تطبیقی، دوره 1، شماره 1 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

مریم شعبانزاده - دانشیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه سیستان و بلوچستان

سمیه دریا نورد - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه سیستان و بلوچستان

خلاصه مقاله:

ارجمندترین سخن صوفیه، حدیث عشق و محبت است که آن را استوارترین رشته ی پیوند میان حق و خلق دانسته اند. عرفا پس از تعمق در آیات قرآنی و تاویل آیه ی «یحبهم و یحبونه» به منظور وصول به حقیقت موضوع عشق و محبت الهی را در عرفان پایه ریزی کردند. با این حال معانی متفاوتی از این آیه و مفهوم محبت مندرج در آن را ارائه نموده اند. تعاریفی که بایزید و جنید از مفهوم عشق و محبت ارائه می دهند از تاویل ایشان از آیات قرآن نشأت گرفته و در تفاوت بنیادی در سیر و سلوک عرفانیشان در حوزه های عملی و معنایی «شریعت و طریقت»، «صحو و سکر» نمود می یابد. این تحقیق تفاوت دیدگاه بایزید بسطامی و جنید بغدادی در مورد عشق و محبت، مندرج در متون عرفانی تا قرن ششم را بررسی می کند. فرضیه تحقیق بر این امر مبتنی است که اختلاف تعاریف این دو عارف از محبت، ناشی از تفاوت جایگاه عرفانی و نگرش متفاوت آنان و نحوه ی تاویل آنها از آیات مربوط به محبت است و متناسب با مشرب عرفانی این دو عارف شکل گرفته است. روش بررسی این اختلاف نظر بر اساس نظریه هرمنوتیک گادامر که تاویل را امری مفسر محور می داند تبیین می گردد که طریقی نو در بررسی متون عرفانی محسوب می شود.

کلمات کلیدی:

عشق، محبت، عرفان، هرمنوتیک، گادامر، بایزید، جنید

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1466039>

